

1968-11

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Stig Brøgger

FAKTA

Dokumenttype:
Note

Sprog:
Engelsk, Dansk

Generel kommentar:
Passagen om "generaliseret latter" stammer fra Robert Smithsons "Entropy and the New Monuments", oversat af Erik Thygesen og reproduceret i Ta' 4, s. 26-34. Den oprindelige engelske ordlyd er: "Let us now define the different type of Generalized Laughter, according to the six main crystal systems: the ordinary laugh is cubic or square (Isometric), the chuckle is a triangle or pyramid (Tetragonal), the giggle is a hexagon or rhomboid (Hexagonal), the titter is prismatic (Orthorhombic), the snicker is oblique (Monoclinic), the guffaw is asymmetric (Triclinic)."

Afsendersted:
København

Omtalte personer:
Graham Bell
Benvenuto Cellini
Anton Ehrenzweig
Gustave Flaubert
Asger Jorn
Per Kirkeby
Sol LeWitt
Jackson Pollock
Arthur Rimbaud
Robert Smithson

Arkivplacering:
HC arkiv Møn/HC breve 4

DOKUMENTINDHOLD

Stig Brøgger, udstilling hos Jysk Kunst-galerie, november 1968. "Other millions of years pass and the star that began its career as a red giant becomes a red dwarf".

TRANSSKRIFTION

STIG BRØGGER

jysk kunstgalerie
november 1968

OTHER MILLIONS OF YEARS PASS AND THE STAR THAT BEGINS BEGAN ITS CAREER AS A RED GIANT BECOMES A RED DWARF

Man kan fx anvende en hexagon. Jeg har brugt hexagoner i forskellige sammenhænge og kan i øvrigt henvise til ta'5. En hexagon er et element, der samtidigt kan opfattes dynamisk og (...), med forløb og uden forløb – det er perceptionssnak og var egentlig kun af betydning i de indledende stadier. Nu er en hexagon blot en hexagon og intet andet. Ikke særlig interessant at se på og i sig selv uden nogen betydning overhovedet. Et relativiseret objekt. En yderligere relativisering var indførelse af flere identiske elementer – dvs hexagonen antog karakter af et modul. Hvis det ikke lyder for "dyrt", kan man sige, at den er reduceret til en operationsvariabel (= manipulerbare brokker, der kan rokeres rundt med efter behag) hvormed man kan "bearbejde" omgivelser eller en tom ramme, hvori "alt" kan anbringes. Variable er hvorfor, hvordan og hvornår. Alle materialer kan anvendes, "form" er ligeegyldig, det eneste der betyder noget er, at det i udgangspositionen er en sekskant, som ikke betyder noget. Dvs. "Tyngdepunktet" ligger udenfor objektet/ objekterne, men objektet/objekterne er nødvendigt/e for at "placere tyngdepunktet". "Tingslighed" kommer som fænomenologisk opregning, indtil man støder hovedet mod "tyngdepunktsmuren". Dette er banalt – uden at appellere til natur – det er umuligt at se "skoven" uden træer (undertiden kan man dog heller ikke se "skoven" for bar træer) og slipper man "objekterne, står man tilbage med papirslapperne – de skriftlige henvisningers territorium – og papirslapperne er også lavet af træ. Fotografier er også papirslapper. Videre. Den enkelte aktivitet mister i betydning, og det bliver rækken af aktiviteter, som bliver af egentlig "værdi". En "afhændelse" af sensibiliteter snarere end ønsket om en række af færdige "værker". På et eller andet tidspunkt vil den valgte variabel nærme sig mytologisk status, idet den i de sammenhænge hvori den indgår, ikke kan opfattes uden en lang hale af belastende kumulerede associationer, og den må vel forlades eller gemmes væk til fordel for andre variable.

Fra "generaliseret latter": "Den ordinære latter er kubisk eller kvadratisk), kluklatteren er trekantet eller pyramideformet (tetragonal), det fjantede sprutgrin er sekskanteet eler rhombisk (hexagonal), vrinsklatteren er skæv (monoklinsk), skraldlatteren er assymetrisk (triklinsk).

Tag to dele svovlkis (kendt som tåbernes guld) og en del bly af god kvalitet. Smelt svovlkisen til den flyder som vand, tilsæt bly og hold mixturen over ild til den er fuldstændig blandet. Tag nu tre dele deraf og en del kobberglans (kobbermalm) og opvarm indtil blandingen bliver gul. Smelt noget rensset messing og tilsæt dette pr. gefühl. På denne måde fås guld.

Den amerikanske skulptør LeWitt foretrækker at omdanne guld til cement – fx hans forslag om at anbringe et Cellini-smykke i en cementblok. Blandt "paradoksmagere" kommer Flaubert ind som nr. 1 med sin dictionary, jeg [s. 2]

kender heller ikke andre. Også her synes hele begrebsapparat for en kort stund at befinde sig i en sær inaktiv tilstand nær de usynlige sprogs domæne uden at forsvinde i mystik – det drejer sig snarere om sprog, begrebs- og sanseapparat. Sådanne "ting" er af karakter hexagonale (altså ikke lattermæssigt). Bagefter kan man naturligvis tage tilflugt til en tetragonal latter. A bridge in time. Udenfor ses pentagonspil osv. Andre sprog – andre og måske bedre spil. Flere sprog – flere og måske bedre spil.

Ved "jordprojekter" er det umuligt at undgå "grimmy thinking" og det g(...)em, udover at det blot er "jord", på en måde mærkeligt rene, men mere spændende er nok de "uopdyrkede" områder de antyder og nødvendigheden af andre informationstilførsler osv. Nu er det jo meget nemt at grave huller, men

Pamela thinks of writing notes all over the page – sådan blot løst henkastet. Pamela never existed, her name is Sarah Boyle, and she lives in California.

Valg af rum er determinerende faktor.

Forskellige "rum" forskellige oplevelser. Altså opretter jeg forskellige rum. Disse er genstand for stadig forandring. Nye "rum" kommer til – udvides eller skrumper ind. Det afhænger også af "byggematerialer". At bevæge sig totalt er også at have en "alt andet lige" ved hånden. Over tiden bevæger man sig ved hjælp af feed-back såvel indenfor som udenfor "værket". "For mange lysår siden" har jeg udtrykt det som "i sidste ende er der måske tale om en form for markov-kæder/processer".

I baggrunden sidder Graham Bell i sit lille tetragonale træskur sammen

med den kvindelige sekretær med den lidt altmodiske hat og mumler, at hvordan man nu end drejer sagen, slipper man jo ikke uden om at "bygge". Og man kan jo gerne bygge informelt, men det er ikke til at se bort fra, at der stadig er tale om "byggeri", og kaster et blik på Pollock-billedet på væggen, der er kun strukturerne tilbage og så det lidt mere spændende "at lave sig selv", men det er stadig indenfor rammerne, det lyser af hul i malerbøtten og arme og ben af en vis størrelse (er ifølge Science Journal gennemanalyseret på Rand Corporation) og egentlig ligeså apriotisk som LeWitt's udmærkede "the idea becomes a machine that makes the art". Mere spændende er nok en "rammernes informalisme".

Bog has just been shot. Does that make him less dead than Peter, who has been dead for sixty years. (Thanatos).

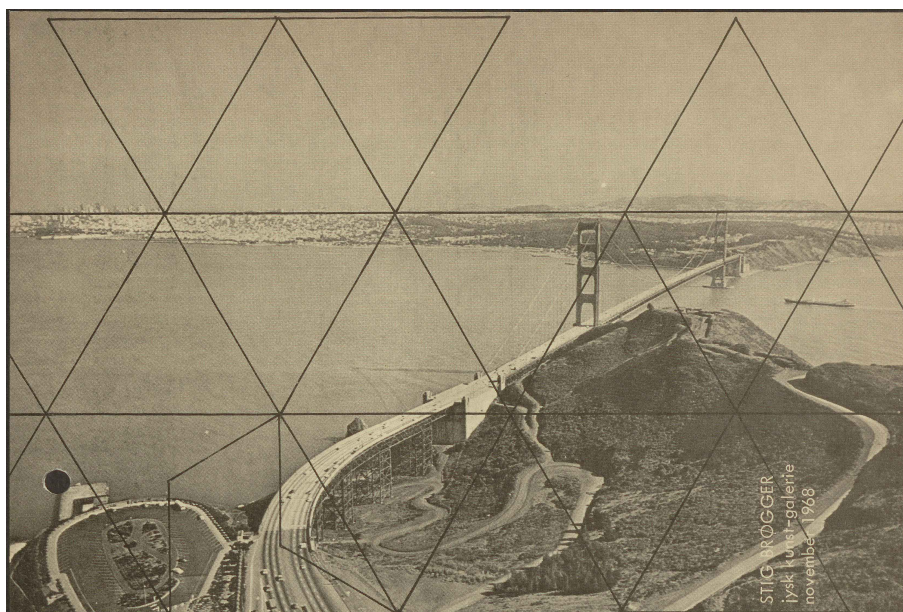
"Lancering". At lancer er at vælge. Af en i princippet bundløs pose. I baggrunden ligger naturligvis altid et hvorfor, men det er en mere kompliceret og uskyldig sag. Uskyldigheder afløses af uskyldigheder. Man bliver aldrig helt "defloreret".

Hvor går man hen og ser "King Kong", "Godzilla" osv? Alle disse forpulede art cinemas.

Scenen skifter til et tomt rum. Rimbaud er taget til Abessinien for at prøve lykken ved slavehandel. Wittgenstein har valgt at undervise, Duchamp at spille skak.

Hunger er også en slags overflod, siger Asger Jorn. Kulisser er den bedste måde at fremføre alle mulige ting på, uden at dø af sult, siger Per Irkeby, et system, som kun har den pålydende værdi for systemmageren er ikke ekstrem subjektivisme. Således får mien aktioner kun værdi betragtet over et stort tidsrum, og her kan jeg dårligt nok appellere til publikum om at være informeret om alt jeg har bygget de sidste par år, siger Peter Louis-Jensen i ta'1. I think modern abstract art has made us too willing to ignore the artist's conscious intensions. The "picture" was all there was to it. This was only true as long as the ambiguity of abstract art still has a disturbing quality, siger Anton Ehrenzweig I "The Hidden Order of Art". The artist has been estranged from his own "time". Critics, by focusing on the "art object", deprive the artist of any existence in the world of both mind and matter. Separate "things", "forms", "objects", "shapes" etc. with beginnings and endings are mere convenient fictions, siger Robert Smithson I Art Forum.

The dry mud under these lines is cracking into an infinite variety of polygons, mainly six-sided.

OTHER MILLIONS OF YEARS PASS AND THE STAR THAT BEGINS BEGAN ITS CAREER AS A RED GIANT.
BECOMES A RED DWARF

● Man kan fx anvende en hexagon. Jeg har brugt hexagoner i forskellige sammenhænge og kan iøvrigt henvise til ta'5. En hexagon er et element, der samtidigt kan opfattes dynamisk og statisk, med forløb og uden forløb – det er perceptionssnak og var egentlig kun af betydning i de indledende stadier. Nu er en hexagon blot en hexagon og intet andet. Ikke særlig interessant at se på og i sig selv uden nogen betydning overhovedet. Et relativiseret objekt. En yderligere relativisering var indførelse af flere identiske elementer – dvs hexagonen antog karakter af et modul. Hvis det ikke lyder for "dyrt", kan man sige, at den er reduceret til en operationsvariabel (= manipulerbare brokker, der kan røres rundt med efter behag) hvormed man kan "bearbejde" omgivelser eller en tom ramme, hvori "alt" kan anbringes. Variable er hvorfor, hvordan og hvornår. Alle materialer kan anvendes, "form" er ligegyldig, det eneste der betyder noget er, at det i udgangspositionen er en sekskant, som ikke betyder noget. Dvs "tyngdepunktet" ligger udenfor objektet/objekterne, men objektet/objekterne er nød-

vendigt/e for at "placere tyngdepunktet". "Tingslighed" kommer som fænomenologisk opregning, indtil man støder hovedet mod "tyngdepunktsmuren". Dette er banalt – uden at appellere til natur – det er umuligt at se "skoven" uden træer (undertiden kan man dog heller ikke se "skoven" for bar træer) og slipper man "objekterne, står man tilbage med papirlapperne – de skriftlige henvisningers territorium – og papirlapperne er også lavet af træ. Fotografier er også papirlapper. Videre. Den enkelte aktivitet mister i betydning, og det bliver rækken af aktiviteter, som bliver af egentlig "værdi". En "afhændelse" af sensibiliteter snarere end ønsket om en række af færdige "værker". På et eller andet tidspunkt vil den valgte variabel nærme sig mytologisk status, idet den i de sammenhænge hvori den indgår, ikke kan opfattes uden en lang hale af belastende kumulerede associationer, og den må vel forlades eller gemmes væk til fordel for andre variable.

● Fra "generaliseret latter": "Den ordinære latter er kubisk eller kvadratisk (isometrisk), kluklatteren er trekantet eller pyramideformet (tetragonal), det fjantede sprutgrin er sekskantet eller rhombisk (hexagonal), fniset er prismatisk (ortorhombisk), vrinskilatteren er skæv (monoklinisk), skraldlatteren er assymetrisk (triklinisk).

● Tag to dele svovlkis (kendt som tåbernes guld) og en del bly af god kvalitet. Smelt svovlkisen til den flyder som vand, tilsæt bly og hold mixturen over ild til den er fuldstændig blandet. Tag nu tre dele deraf og en del kobberglans (kobbermalm) og opvarm indtil blandingen bliver gul. Smelt noget rensset messing og tilsæt dette pr. gefühl. På denne måde fås guld.

Den amerikanske skulptør LeWitt foretrakker at omdanne guld til cement – fx hans forslag om at anbringe et Cellini-smykke i en cementblok. Blandt "paradoksmagere" kommer Flaubert ind som nr. 1 med sin dictionary, jeg

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

kender heller ikke andre. Også her synes hele begrebsapparatet for en kort stund at befinde sig i en sær inaktiv tilstand nær de usynlige sprogs domæne uden at forsvinde i mystik – det drejer sig snarere om sprog, begrebs- og sansesapparat. Sådanne "ting" er af karakter hexagonale (altså ikke lattermæssigt). Bagefter kan man naturligvis tage tilflugt til en tetragonal latter. A bridge in time. Udenfor ses pentagonspil osv. Andre sprog – andre og måske bedre spil. Flere sprog – flere og måske bedre spil.

● Ved "jordprojekter" er det umuligt at undgå "grimmy thinking", og det gælder, udover at det blot er "jord", på en måde mærkeligt rene, men mere spændende er nok de "uopdyrkede" områder de antyder og nødvendigheden af andre informationstilførsler osv. Nu er det jo meget nemt at grave huller, men

● Pamela thinks of writing notes all over the page – sådan blot løst henkastet. Pamela never existed, her name is Sarah Boyle, and she lives in California.

● Valg af rum er en determinerende faktor.

● Forskellige "rum" forskellige oplevelser. Altså opretter jeg forskellige rum. Disse er genstand for stadig forandring. Nye "rum" kommer til – udvides eller skrumpes ind. Det afhænger også af "byggematerialer". At bevæge sig totalt er også at have et "alt andet lige" ved hånden. Over tiden bevæger man sig ved hjælp af feed-back såvel indenfor som udenfor "værket". "For mange lysår siden" har

jeg udtrykt det som "i sidste ende er der måske tale om en form for markov-kæder/processer".

● I baggrunden sidder Graham Bell i sit lille tetragonale træskur sammen med den kvindelige sekretær med den lidt altmodiske hat og mumler, at hvordan man nu end drejer sagen, slipper man jo ikke uden om at "bygge". Og man kan jo gerne bygge informelt, men det er ikke til at se bort fra, at der stadig er tale om "byggeri", og kaster et blik på Pollock-billedet på væggen, der er kun strukturerne tilbage og så det lidt mere spændende "at lave sig selv", men det er stadig indenfor rammerne, det lyser af hul i malerbotten og arme og ben af en vis størrelse (er ifølge Science Journal gennemanalyseret på Rand Corporation)

og egentlig ligeså apriorisk som Le-Witt's udmærkede "the idea becomes a machine that makes the art". Mere spændende er nok en "rammernes informalisme".

● Bob has just been shot. Does that make him less dead than Peter, who has been dead for sixty years. (Thanatos).

● "Lancering". At lancere er at vælge. Af en i princippet bundløs pose. I baggrunden ligger naturligvis altid et hvorfor, men det er en mere kompliceret og uskyldig sag. Uskyl-

digheder afløses af uskyldigheder. Man bliver aldrig helt "defloreret".

● Hvor går man hen og ser "King Kong", "Godzilla" osv? Alle disse forpulede art cinemas.

● Scenen skifter til et tomt rum. Rimbaud er taget til Abessinien for at prøve lykken ved slavehandel. Wittgenstein har valgt at undervise, Duchamp at spille skak.

Hunger er også en slags overflod, siger Asger Jorn. Kulisser er den bedste måde at fremføre alle mulige ting på, uden at dø af sult, siger Per Kirkeby, et system, som kun har den pålydende værdi for systemmageren er ikke ekstrem subjektivismen. Således får mine aktioner kun værdi betragtet over et stort tidsrum, og her kan jeg dårligt nok appellere til publikum om at være informeret om alt jeg har bygget de sidste par år, siger Peter Louis-Jensen i ta'l. I think modern abstract art has made us too willing to ignore the artist's conscious intentions. The "picture" was all there was to it. This was only true as long as the ambiguity of abstract art still has a disturbing quality, siger Anton Ehrenzweig i "The Hidden Order of Art". The artist has been estranged from his own "time". Critics, by focusing on the "art object", deprive the artist of any existence in the world of both mind and matter. Separate "things", "forms", "objects", "shapes" etc, with beginnings and ending are more convenient fictions, siger Robert Smithson i Art Forum.

● The dry mud under these lines is cracking into an infinite variety of polygons, mainly six-sided.

